

Sfinții generațiilor trecute: Dialogul continuă...

17 martie 2009

Gili Cârstea

Cititorul nostru care contesta conceptul Nunții Mielului pe care îl susținem noi, și ale cărui propuneri le-am analizat în articolul „Sfinții generațiilor trecute: Părtași de natură divină?” a revenit cu câteva argumente. Iată în continuare afirmațiile lui (demarcate prin culoarea albastră), și răspunsul meu la propunerile sale:

“Bună Gili,

Apreciez faptul că ai dat atenție scrisorii pe care ți-am trimis-o. O să intru pentru ultima dată în dezbatere cu privire la acest subiect, prezentând concluziile care, din punctul meu de vedere, sunt finale.”

O recomandare: Acest domeniu de analiză este nou, neabordat nicăieri în biserică, și eu zic să nu ne hazardăm să tragem concluzii finale. Abia reușim să abordăm premisele, de ce să ne grăbim cu concluziile? Când am tras concluzii finale, este imposibil să mai învățăm ceva. Ori acesta, după mine, este cel mai profund, cel mai vast și cel mai important subiect al mării controversate.

“O să aduc în atenție doar 3 pasaje din Spiritul Profeției, deși sunt mult mai multe, care contrazic ideea că doar cei 144.000 vor fi făcuți părtași de natură divină, cu excepția Domnului Isus.”

Oh, eu nu susțin așa ceva! Există pe situl nostru măcar o aluzie că doar cei 144000 vor fi făcuți părtași de natură divină? Toți mântuiții vor fi făcuți părtași de natură divină, fără excepție. Doar că unii sunt făcuți în lipsă, în copia ființei lor din cer – în timpul curățirii sanctuarului începută în 1844 – iar alții, cei din ultima generație, sunt făcuți în viață, moment pe care Ioan îl descrie ca fiind Nunta Mielului.

„Prin puterea Mântuitorului care a locuit în ei în timpul vieții, și deoarece au fost părtași de natură divină, ei sunt readuși dintre cei morți’ (2 SM 271).

În acest pasaj ni se spune, fără putința de a înțelege greșit, că au existat oameni părtași de natură divină (morții în Domnul) și că datorită acestui lucru au fost înviați. Este evident pentru oricine că aceștia nu fac parte din cei 144.000 (generația finală).”

Acesta este singurul pasaj care este relevant, și deci merită atenție. Următoarele două vorbesc despre realități diferite, și voi explica de ce la timpul potrivit.

Acum să vedem ce vrea autoarea să spună aici, sau mai bine zis ce înțeleg eu că dorește dânsa să spună, deoarece văd că tu înțelegi altfel decât mine.

Dacă respingem doctrina sanctuarului, atunci da, ai dreptate, este obligatoriu ca morții să fi fost părtași de natură divină în timpul vieții. După moarte nemaifiind posibilă nicio schimbare, este clar că EGW susține poziția apărută de tine.

Problema este că EGW susține doctrina sanctuarului, că păcatele celor morți în Hristos au fost șterse în 1844 și după, pentru fiecare generație de atunci încolo. Doar această doctrină explică corect de ce este necesar ca haina albă a neprihăririi lui Hristos să fie oferită celor morți, sufletelor de sub altar (Apoc 6:10-11). Dacă ar fi avut-o cât fuseseră în viață, de ce să li se dea din nou acum?

Prin urmare, întrebarea mea este: Crezi că Nunta reprezintă unirea dintre divin și uman? Crezi că ea a început în 1844 pentru cei morți în Hristos, și că atunci când se va realiza cu cei în viață se încheie taina lui Dumnezeu, și implică marea controversă? Dacă nu crezi aceste lucruri, este inutil să dezbaterem acest subiect.

Să ne întoarcem la pasajul nostru: „Prin puterea Mântuitorului care a locuit în ei în timpul vieții, și deoarece au fost părtași de natură divină, ei sunt readuși dintre cei morți” (2 SM 271).

Eu văd aici două elemente distincte. Primul, că puterea Mântuitorului a locuit în oameni în timpul vieții. Bun. Vrea ea să spună că locuirea acestei puteri este sinonimă cu părășia de natură divină? Să facem o scurtă listă cu oameni despre care știm din Scriptură că puterea lui Dumnezeu a locuit în ei, în timpul vieții: Samson, Ghedeon, David, Solomon, ucenicii, Pavel. Au trăit ei ca Hristos, fără păcat? Aceasta înseamnă să fii părtaș de natură divină.

Definiția sorei White nu poate fi contrazisă: „Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

De ce nu a spus ea niciodată ceva de genul acesta: Viața lui x (Moise, Enoh, Ilie, Pavel) declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat? Dacă viața lui Enoh este exemplul nostru, de ce a venit Hristos? Dacă nunta (unirea dintre divin

și uman) s-a realizat în toate generațiile trecute, de ce o vede Ioan doar la sfârșitul istoriei umane (Apoc 19:1-8)? Dacă ispășirea este unirea dintre divin și uman, realizată în Hristos pentru prima oară de la păcatul lui Adam, nu este nepotrivit să spunem că ispășirea a fost realizată în Enoh, Ilie, Pavel sau Ellen White?

Al doilea element este că acum, când sunt chemați la viață, nu se face nicio schimbare asupra lor. Cândva, în trecut, a fost operată o lucrare asupra caracterelor lor din cărți, au fost făcuți părtași de natură divină, iar acum sunt chemați la viață în noua lor stare, oameni părtași de natură divină. Ea aduce acest element deoarece dorește să-l pună în contrast cu o altă situație.

O categorie de oameni au avut în ei puterea lui Dumnezeu, ca în cazul lui Iuda (Luca 9:1;), sau a celor 70 de ucenici (Luca 10:17). Ei scoteau demoni și vindecau de boli pe oameni, aveau deci puterea lui Dumnezeu, iar numele lor fuseseră scrise în cartea vieții. Au avut puterea, dar nu au fost făcuți părtași de natură divină în 1844, deoarece, tot în timpul vieții, au renunțat la marea onoare care li se făcuse (Eze 18:26). De aceea nu vor învia la prima înviere.

Dar nu insist cu această explicație. O clasez la nivelul de posibilitate. Bun, să acceptăm că sora White chiar aceasta a dorit să spună, că sfinții veacurilor trecute au fost părtași de natură divină. Ce facem atunci cu sutele de pasaje care spun că niciun om nu a fost fără păcat pe acest pământ? Ce facem cu afirmațiile Scripturii că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu?” Ce facem cu declarațiile că oricine spune că nu are păcat este un mincinos?

Eu cred că nu se înțelege corect ce înseamnă părtășia cu natura divină. Cred că ea se confundă cu nașterea din nou, ca timp și ca realizare. Oamenii cred că atunci când sunt născuți din nou, la botez, s-a terminat cu păcatul în viața lor, de acum trăiesc în sfințenie.

Părtășie de natură divină înseamnă să trăiești ca Hristos, adică fără păcat. Ioan vorbește astfel: „Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul” (1 Ioan 1:6). Și continuă în versetul opt: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi.”

Sigur că nu este în noi adevărul, atâta timp cât avem păcat. Tocmai de aceea adevărul trebuie așezat în noi, ca să înceteze păcatul. De aceea spun eu mereu că formula încredințată bisericii, prin intermediul Spiritului Profetiei, natura umană + natura divină = fără păcat (MH 180), este genială.

Cititorul nostru mai prezintă două paragrafe pentru susținerea poziției că sfinții tuturor generațiilor au fost părtași de natură divină:

„Firea cea veche, născută din sânge și din voința trupului, nu poate moșteni împărăția lui Dumnezeu; căile cele vechi, înclinațiile moștenite, obiceiurile de mai înainte trebuie lepădate, pentru că harul nu se moștenește. Nașterea din nou constă din motive noi, din gusturi noi și din tendințe noi. Acei ce au fost născuți la o viață

nouă prin Duhul Sfânt, au devenit părtași de natură divină, și prin toate obiceiurile și umblarea lor, dovedesc înrudirea lor cu Hristos” (RH. 12 aprilie 1892).

Aici este problema, că marea masă a creștinilor, din toate denomiunilor, greșesc fatal în privința nașterii din nou. Ei cred – deoarece așa li se spune – că odată botezați ei sunt născuți din nou, deși continuă să trăiască în păcat. Așa ceva nu este naștere din nou, ci o caricatură întreținută din lipsă de ceva mai bun. Naștere din nou este aceea despre care vorbește sora White în citatul de mai sus, care produce părtășie cu natura divină; lucru care nu s-a produs încă, și pe care omenirea încă așteaptă să-l vadă, ca să poată lua o decizie finală pentru sau împotriva lui Dumnezeu.

Este chiar un conflict în termeni să spui că urmașii lui Hristos din generațiile trecute au fost părtași de natură divină, dar au murit. Ființele părtășe de natură divină, îngerii sau oamenii, nu mor; acesta este motivul pentru care sfinții ultimei generații merg la cer fără să vadă moartea. Ființele conectate la izvorul vieții nu mor, atâta timp cât mențin conexiunea. Sigur, dacă doresc să se despartă de natura divină, așa cum au făcut Lucifer și îngerii lui, imediat devin muritori, chiar din acest motiv. Așa este construit universul, și de aceea doctrina sanctuarului este atât de proeminentă. Templul este o pildă despre scopul etern al lui Dumnezeu.

“Oh, dacă cei care au așa puțină viață spirituală ar înțelege că viața veșnică poate fi oferită doar celor care devin părtași de natură divină, și scapă de stricăciunea care există în lume prin poftă” (9 T 155).

Da, corect, viața veșnică nu se poate acorda decât celor ce devin părtași de natură divină. Nunta fiind unirea dintre divin și uman (COL 307), credincioșii veacurilor trecute sunt făcuți părtași de natură divină în timpul Zilei Ispășirii pentru cei morți în Hristos, iar când o generație în viață se decide să vină la Nuntă, adică la Ziua Ispășirii pentru cei vii, imediat sunt și ei făcuți părtași de natură divină. Acesta este motivul pentru care ei sunt ultima generație. Când Dumnezeu Se descoperă prin ei în fața lumii, pământenii iau fiecare decizia finală și harul se închide.

“În aceste pasaje serva Domnului vorbește despre viața nouă în Duhul Sfânt și despre oferirea vieții veșnice credincioșilor, la modul general, nu doar celor 144.000.”

Cred că aici este o problemă serioasă. Cine a spus vreodată că viața veșnică nu se oferă decât celor 144000? Așa se înțelege din insistența noastră că nu va exista o ultimă generație fără unirea cu natura divină? Noi susținem cât se poate de

serios că toți cei ce s-au prins prin credință de meritele unui Mântuitor răstignit și înviat vor fi mântuiți, iar metoda de mântuire va fi aceeași pentru toți: părăsirea de natură divină. Doar că asupra unora se va face în lipsă, asupra copiei ființei lor, aflată spre păstrare în cărțile din cer, marele Server universal. Vor fi mântuiți chiar și oameni care nu au auzit niciodată de Hristos, dar au trăit în de acord cu toată lumina pe care au avut-o.

Eu cred că această confuzie vine din interesul exagerat pentru mântuirea personală, care umbrește aproape total interesul pentru încheierea mării controversate. Solia 1888 nu se ocupă de mântuirea personală via mormânt. În acest fel lucrarea lui Dumnezeu nu se va încheia niciodată. Dumnezeu a trimis la Minneapolis o solie prin care mireasa lui Hristos trebuia pregătită pentru Nunta Mielului, fără de care marea controversă nu se poate încheia. Sigur că persoanele interesate de mântuirea personală nu văd nicio rază de lumină în solia 1888. Ea este un lăstar dintr-un pământ uscat, fără strălucire sau frumusețe, deoarece, se întreabă ei, ce ne trebuie o solie nouă și ciudată, dacă putem fi mântuiți la fel ca strămoșii noștri? Au dreptate. Vor muri ca strămoșii lor, și vor fi mântuiți, dar marea controversă nu se va încheia niciodată, iar civilizația aceasta controlată de pășări necurate și urâte va continua secole la rând să terfească frumoasa creațiune a lui Dumnezeu, batjocorind pe Hristos și mireasa Lui de două parale, o fetiță prostuțată obsedată de prăjiturile de la ospăț.

“Concluzia clară ca lumina zilei a acestor 3 pasaje este că cei mântuiți au fost (când ne referim la cei morți în Domnul), sunt (când ne referim la cei în viață) și vor fi (când ne referim la eventualele generații viitoare, unde este inclusă și generația finală) făcuți părtași de natură divină.”

Nu, nu așa. Când „sunt” (ne referim la cei în viață), atunci s-a terminat lucrarea lui Hristos în Sfânta Sfintelor, adică păcatele au fost înlăturate pentru cei vii, iar nunta a avut loc. Harul se încheie, iar Hristos poate reveni spre a-i lua la Sine pe cei ce sunt ai Lui, deoarece caracterul Său a fost „în mod desăvârșit reprodus în poporul Său.” Nu mai există generații viitoare, sau una finală. Chiar aceea este cea finală.

“Deci, să recapitulăm:

1. Vine Petru și ne spune (nouă și tuturor oamenilor) că „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavie, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă” (2 Petru 1:3-4).”

Da, așa a spus Petru. S-a întâmplat cu generația lui? Au fost ei făcuți părtași de natură divină? Nu. Efesul și-a pierdut dragostea dintâi, aceea care se pogorâse peste ei la Cincizecime.

Tot Petru spune că păcatele sfinților vor fi șterse „când vor veni vremurile de înviore,” adică Ploaia Târzie: „Pocăiți-vă, deci, și întoarceți-vă la Dumnezeu, ca să vi se șteargă păcatele, când vor veni de la Domnul vremurile de înviore, și să trimeată pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos” (Fapte 3:19).

“2. Vine Ellen White și ne spune (nouă și tuturor oamenilor) că putem fi mântuiți doar dacă suntem făcuți părtași de natură divină.”

Da, ea așa spune, deoarece crezuse și acceptase lumina despre Sanctuar, care spune că sfinții morți în Hristos vor fi eliberați de păcat în lipsă, asupra înregistrărilor din cer. Ea înțelegea corect de ce, și când, sufletelor de sub altar li s-a dat o haină albă, și li s-a cerut să mai aștepte puțin.

“3. Vine cineva (nu știu cine este autorul acestei teorii pe care o susții tu) și ne spune că doar cei 144.000 vor fi făcuți părtași de natură divină.”

Repet, este o confuzie teribilă. Eu spun că toți mântuiții, de la Abel la ultima generație, vor fi mântuiți prin părtășia de natură divină. Numai că unii sunt făcuți părtași în viață – ceea ce duce imediat la încheierea lucrării – iar toți ceilalți sunt curățiți în lipsă, asupra copiei caracterului lor din cer, lucrare începută în 1844.

“Ce altă concluzie ar putea trage de aici orice om cu bun simț și de bună credință? Invariabil, o singură concluzie tragică: nu puteți fi mântuiți dacă nu faceți parte din generația finală (cei 144.000).”

Complet eronat. Cine trage o astfel de concluzie nu a citit nimic din ceea ce am scris noi pe acest sit. Dacă este vorba de mântuire personală, vor fi mântuiți și unii dintre canibali, care nu au auzit niciodată de creștinism. Va fi mântuit și tâlharul de pe cruce, și alții ca el, care au acceptat lumina ajunsă până la ei, oricât de mică a fost ea. Va fi mântuit Luther, care a călcat sabatul, și mulți dintre urmașii lui.

“Evident, aceasta este o nouă evanghelie, asemănătoare cu cea care se propovăduia în Galatia pe vremea lui Pavel: nu puteți fi mântuiți dacă nu sunteți tăiați împrejur.

Nu putem fi cu două evanghelii, și cu evanghelia propovăduită de Pavel și Petru (puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede, părtășia cu natura divină), și cu altă evanghelie (puterea lui Dumnezeu doar pentru cei 144.000).”

De două mii de ani biserica are evanghelia. Unde este produsul ei final, adică puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, adică omul nou, născut nu dintr-o sămânță care poate putrezi? S-a întâmplat cu vreo generație ceea ce spune Ezechiel că va face Dumnezeu cu poporul Său (Eze 36:23-32)?

“Cea de-a doua este doar un vârtej teologic, aducător de confuzie, căci cum am putea numi altfel afirmații de genul: „Niciunul nu a pretins că este fără păcat. Dacă ar fi fost părtăși de natură divină, erau obligați să vorbească la fel ca și Hristos: „Cine dintre voi poate dovedi că am păcat?” (Ioan 8:46).

Să renunțe oare cei 144.000 la umilința creștină? Să fie oare îndreptățirea înaintea lumii, obligația lor? Cât de diferită este această atitudine față de cea prezentată de Ellen White în Tragedia Veacurilor 611:

„Când trec în revistă trecutul lor, nădejile lor se topesc, deoarece în toată viața lor pot vedea prea puțin bine. Sunt pe deplin conștienți de slăbiciunea și nevrednicia lor. Satana caută să-i îngrozească la gândul că situația lor este fără nădejde, că ocara lor nu va putea fi ștearsă niciodată. El nădăjduiește în felul acesta să le distrugă credința, pentru ca ei să cedeze acestor ispite și să-i abată de la credincioșia față de Dumnezeu...”

Deși copiii lui Dumnezeu sunt înconjurați de vrăjmași, care sunt hotărâți să-i distrugă, chinul de care suferă ei nu este teama de persecuție pentru adevăr; ei se tem că nu s-au pocăit de toate păcatele și că, prin vreo greșală, vor pierde împlinirea făgăduinței Mântuitorului: "Te voi păzi de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă" (Apoc. 3,10). Dacă ar avea asigurarea iertării, nu s-ar da înapoi de la chinuri sau de la moarte; dar, dacă s-ar dovedi nevrednici și și-ar pierde viața din cauza propriilor defecte de caracter, atunci Numele sfânt al lui Dumnezeu ar fi batjocorit.”

Bun, dacă sfinții descriși aici nu au „asigurarea iertării,” înseamnă aceasta că sunt încă păcătoși? Sigur că se frământă, sigur că au momente de profundă cercetare a inimii, dar nu își mai aduc aminte de niciun păcat, deoarece acestea au fost îndepărtate de la ei. Altfel nu ar putea rămâne în picioare în acele momente teribile ale încercării.

Revenind la prima afirmație, consideri că din partea Domnului Hristos a fost o lipsă de umilință, atunci când a afirmat că El nu păcătuiește? Sigur că pentru generațiile trecute era o lipsă de umilință, tocmai deoarece ei nu erau părtași de natură divină. Pavel spune că el este cel dintâi dintre păcătoși. Era acesta un exces de umilință din partea lui, sau era o realitate profundă?

“Tu ce evanghelie vei propovădui?”

Le vei spune oamenilor că pot fi mântuiți fiind făcuți părtași de natură divină, ACUM, sau le vei spune: Puteți fi mântuiți fiind făcuți părtași de natură divină numai dacă vă nașteți într-o anumită generație, ultima?”

Le voi spune că pot fi mântuiți fiind făcuți părtași de natură divină ACUM - dacă acceptă această soluție simplă a lui Dumnezeu - că imediat are loc Nunta Mielului (te rog frumos citește Apoc 19:1-9, deoarece am senzația că nu înțelegi despre ce este vorba aici), și prin urmare nu mai există altă generație, „o anumită generație, ultima.”

Dacă în joc era doar mântuirea oamenilor, așa cum observ că insiști în toate argumentațiile tale, atunci nu mai era nevoie de nicio solie 1888. Așa cum au trăit și murit sfinții generațiilor trecute, tot așa pot trăi și muri toate generațiile viitoare. Ce rost mai are să vorbim de Nunta Mielului, un eveniment major prin care „Dumnezeul nostru Cel Atotputernic a început să împărățească” (Apoc 19:6)?

“Cu alte cuvinte, nu poți să susții această teorie fără să intri în conflict cu relațiile directe și explicite ale Bibliei și ale Spiritului Profeției.”

Recunosc, „această teorie,” adică ceea ce îmi pui tu în gură, nu poate fi susținută cu Biblia și Spiritul Profeției.

Eu nu susțin „această” teorie. Ceea ce susțin eu este că marea controversă nu se poate încheia deoarece poporul lui Dumnezeu refuză invitația la Nuntă. Fiecare generație a refuzat-o, batjocorind și omorând pe trimișii Săi, ceea ce dovedește că Nunta (unirea dintre divin și uman – COL 307), nu s-a produs în trecut.

Dar să nu ne pierdem cumpătul. Viitorul este în fața noastră, și vom vedea cu ochii noștri ce înseamnă Nunta, ce rol a avut ea în finalizarea mării controversă și dacă neînțelegerea ei a fost ceea ce a amânat atât de mult revenirea lui Hristos.

Va fi cumplit să descoperim că am refuzat din nou invitația Împăratului, motivați de ideea că deja suntem părtași de natură divină și nu avem la ce Nuntă să mai venim. Nu acesta a fost mereu argumentul celor din vechime?

Am o întrebare finală, dacă îmi permiți: Tu ești deja partaș de natură divină, și prin urmare trăiești fără păcat, ca și Domnul Hristos? Este așa, dar nu vrei să

recunoști doar din modestie? La fel, toți cei care declară că au primit evanghelia, vestea bună, sunt deja părtași de natură divină și trăiesc fără păcat?

***